

Algú ha fet fer aquestes coses a les persones de més de 60 anys?, no oi, però es quedaven amb una mena de nostàlgia de no haver-ho fet. En canvi, ara no, ara demanen a quina hora comença el curset o a quin lloc he d'anar, o què costa, això és molt positiu. Segon, és positiu que s'interessin per temes que no són exclusius de la gent gran, per exemple que s'interessin per les guarderies, és clar que no en tenen de nens a casa seva, i aleshores trobo molt positiu que la gent gran s'interessi pels temes de la gent jove i la gent jove s'interessi pels temes de la gent gran.

MS: En aquest Congrés, concretament en la ponència tercera en què es parlava de les noves tecnologies, hi ha hagut un debat bastant intens...

J.A: És clar, fixa't, abans què hauries trobat? que la gent gran diria, ai! miri això a mi no em toca, això el meu nét o la meva néta. No, ara ja no és així. L'altra cosa que és nova, perquè és molt recent com s'ha introduït, que per mi és molt positiu, és el desig a participar, abans més aviat era la queixa, la proposta de dir a veure quan ens milloren les pensions, que també és molt lògic, alerta, què fem amb les residències... com ara que s'està estudiant el tema de les pensions, que és un tema que afectarà sempre, el tema de les viudes, que ha aparegut molt darrerament, en canvi és bo que no es pensi només en això, sinó en tot allò que pot afectar el seu entorn, això jo ho trobo enormement positiu. També és molt positiu, en lloc de trobar persones que ja no tenen futur, perquè es veuen grans, tenen futur i tenen ganes de fer coses, perquè mantenen la il·lusió de joves. L'altre dia, hi ha una anècdota que és divertida, estava amb la consellera Rigau i amb el Dr. Laporte, la consellera va dir: Dr. Laporte, com es nota que una persona es fa gran? i aquest li va dir: Miri; quan diu: aquest xicot, ja està a punt de fer-ne vuitanta.

Què vol dir això? Això vol dir que la qualitat de vida, no per tothom, però la qualitat de vida millora, jo poso sempre dos exemples, un d'ells el llibre de la Teresa Pàmies, "L'aventura d'envellir", és enormement important, perquè ho és i l'altre el Dr. Branchi, que a 94 anys pre-

para el segon volum, això és molt bonic. Una anècdota que és molt divertida, el Dr. Torné, quan va fer 80 anys, va fer un llibre que estava molt bé, com unes memòries de quan va estar al Canadà i als Estats Units, ell és cardiòleg, i em va dir, em voldries presentar el llibre?, i li vaig dir que amb molt de gust, i li vaig preguntar qui presidiria, si l'alcalde, i em va dir: No... La meva mare. Jo vaig dir malament ho tenim si tu tens 80 anys, doncs era una senyora de 104 anys, perfectament bé i que va estar molt contenta de l'acte. Això sí que és positiu. Em diràs, això no sempre és així, perdó i la gent jove que és sempre així? I la gent jove i malalta, que no hi pensem? Que no hi pensem que hi ha gent jove que va en cadira de rodes per sempre més? I en canvi la gent gran, sí ja ho sé que algú anirà en cadira de rodes, i no hi veurem ni hi sentirem, però tindrem tots els records del que hem viscut. Alerta! La gent jove malalta o discapacitada, quin record alegre pot tenir?

M.S: I vam continuar parlant de gent gran, d'en Churchill, d'en De Gaulle, d'en Pujol, de Tossa de Mar de la qual tots dos estem enamorats, del "Cor de la Ciutat", de la sèrie el "Món en Flames" de la qual ell és assessor, de la televisió en general. De llibres, del món àrab. En fi, com deia al començament, no acabaríem mai. Va arribar l'hora de fer les fotos, i, les coses de la tècnica... no va arribar la bateria per fer-ne més. ■